

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2024, č. j. OAM-1633/ZA-ZA12-ZA01-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2024, č. j. OAM-1633/ZA-ZA12-ZA01-2023 (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležitě odůvodněno. Dále tvrdil, že výroková část rozhodnutí nedostala požadavkům na přesnost a určitost, přičemž tato vada má za následek jeho nezákonnost. Odůvodnění napadeného rozhodnutí sestává pouze z konstatování zjištěných skutečností v podobě přepisu vyjádření žalobce a citací shromážděných podkladů bez adekvátní reakce správního orgánu. Následně žalobce rozvedl, že má nedůvěru k bezpečnostním složkám ve své vlasti, a přestože se obává pronásledování ze strany soukromých osob, s žádostí o pomoc se na vnitrostátní orgány neobrátil. Tvrdil, že žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany a rovněž namítal, že pouze formalisticky ověřil bezpečnostní situaci v zemi původu na základě tří státem zpracovaných zpráv, které považuje za nedostatečné a nesouvisející s důvodem, pro který žalobce podal svoji žádost. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 4. 3. 2024 ukazuje, že X policie je klientelistická a tenduje k zametání věcí pod koberec, nikoliv naopak, jak tvrdí žalovaný. Zpochybňuje, na základě jakých důvodů žalovaný dospěl k závěru, že se může bez obav svěřit X policii, a tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť použité podklady jsou v rozporu se závěry žalovaného. Žalobce má dále za to, že v napadeném rozhodnutí není dostačující pouze tvrdit, že z určité obavy něco nevyplývá, nýbrž je nutné obstat takové tematické podklady, ze kterých napevno vyplývá, že nenastane to, z čeho má žalobce obavy. Dále žalobce vyjádřil pochybnost nad objektivitou podkladů, neboť jsou pořízené státními institucemi České republiky. Žalobce také namítal, že i hrozba pronásledování ze strany soukromých osob může být rovněž důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, avšak žalovaný tuto možnost řádně neohodnotil a neodůvodnil. Současně dle žalobce žalovaný nedostatečně odůvodnil neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu a opomenul řádně posoudit riziko vážné újmy (v případě návratu do vlasti), zejména mučení či nelidského zacházení. Žalobce uzavřel, že žalovaný při posuzování jeho žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nedostatečně hodnotil shromážděné důkazy v jejich celkovém kontextu, přičemž opomíjel ty podstatné pro posouzení žádosti, uváděl zavádějící informace a řádně neseznámil účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a vyjádřil k ní nesouhlas, neboť žalovaný při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu, k čemuž odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména na výpovědi, které žalobce učinil v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí správního orgánu.
4. Žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědi samotného žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v X. Žalovaný setrval na svém názoru, že se v průběhu správního řízení dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a že zjistil skutečný stav věci, opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí a v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil všechny důvody, pro něž žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to z hlediska všech forem této ochrany. Současně žalovaný upozornil, že pochybuje-li žalobce o objektivitě a nedostatku informací k zemi jeho původu, byla mu dána možnost v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí s těmito informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady či vyjádřit námitky, avšak žalobce se k uvedenému úkonu bez omluvy nedostavil. Dále žalovaný poukázal na to, že žaloba až na nepatrné výjimky obsahuje z valné většiny toliko obecné a nijak nekonkretizované výtky. V souvislosti s tím žalovaný připomněl, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační, a dále odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že je odpovědností žalobce uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Z rozhodovací praxe rovněž plyne, že soud je žalobními body vázán a nemůže přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodů, které nebyly řádně a včas uplatněny (s výjimkami uvedenými v § 76 s. ř. s.). Dále žalovaný uvedl, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je žalobci poskytnout ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními vlivy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Na tomto místě žalovaný poukázal, že žalobce během správního řízení sám označil ekonomické důvody jako hlavní motiv pro odchod ze své rodné země. V souvislosti s tím žalovaný uvádí, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až rok a půl poté, co se nachází na území České republiky. K případným problémům s vyhrožováním ze strany soukromých osob – příbuzných zemřelého muže, žalovaný připomněl, že žalobce může své případné potíže řešit pomocí nástrojů, které má k dispozici ve své vlasti, přičemž odkázal na Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 103964-6/2024-MZV/LPTP – X: Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů. Činnost úřadu ombudsmana, ze dne 4. 3. 2024. V této souvislosti uvedl, že žalobce ve své zemi původu nebyl s tvrzeným incidentem z ničeho obviněn a nebylo proti němu zahájeno trestní stíhání. Rovněž nebyly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se domnívá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, k jeho vydání si opatřil dostatečné podklady, přičemž vycházel zejména z výpovědí žalobce, a dostatečně se zabýval hodnocením bezpečnosti situace a stavu dodržování lidských práv v X. Z uvedených důvodů, a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v plném rozsahu.

IV.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Dne 29. 11. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 5. 12. 2023 pak žalobce poskytl údaje k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu, ekonomické důvody

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a obava z příbuzných zemřelého muže, kterého žadatel zbil a on následkem zbití zemřel později v nemocnici.

7. Dne 8. 4. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byly především výpověď žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Republice X. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – X: Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 3. 3. 2023, z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 103964-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. 3. 2024, X: Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů. Činnost úřadu ombudsmana, ze dne 4. 3. 2024 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP ze dne 10. 1. 2024 – X: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 17. 1. 2024. Žalobci byla dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s těmito informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se však bez omluvy nedostavil, čímž své možnosti nevyužil. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce konkrétně sdělil, že nemá žádná politická přesvědčení a není členem žádné politické strany či seskupení. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že důvody uvedené v žádosti žalobce nevedly k odůvodnění udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. V průběhu správního řízení žalobce objasnil, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je motivována ekonomickými důvody a obavami z pozůstalých po muži, který zemřel v nemocnici po jejich vzájemné potyčce. Konkrétně bratr zemřelého mu vyhrožuje a žalobce se obává o svůj život. Žalovaný následně konstatoval, že při hodnocení rizika návratu žalobce do vlasti neshledal žádné okolnosti, které by naznačovaly odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen azyl ani podle § 13 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělou a plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit své životní potřeby prací. Žalobce je zdravý a jediné rodinné vazby má ve své vlasti. Nad rámec uvedeného žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit a uzavřel, že žalovaný nepochází ze země, která by byla vystavena aktuální humanitární katastrofě. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma formou

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

trestu smrti nebo popravu, k čemuž čerpal z Informace OAMP – X: Bezpečností a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 3. 3. 2023. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobce neměl nikdy konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami. K žalobcem uváděnému tvrzení souvisejícímu s vyhrožováním ze strany soukromých osob žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce může své případné problémy řešit pomocí nástrojů, jež mu nabízí právní systém v zemi původu. Žalobce během správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, na základě které by bylo možné dospět k závěru, že by mu příslušná pomoc byla odmítnuta, během pohovoru dokonce potvrdil, že policie v X je ochotna a schopna řešit problémy, jelikož po potyčce přijela na místo incidentu. Dále se žalovaný zabýval obecnými pravidly pro vycestování občanů X a jejich návrat do vlasti, k čemuž čerpal ze shromážděných informací ohledně politické a bezpečností situace a stavu dodržování lidských práv v X. Na základě shromážděných informací dospěl k závěru, že nelze předpokládat, že by žalobce byl po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí postihován, či dokonce ohrožen nebezpečím vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana podle § 14b zákona o azylu.

V.

Jednání a hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. K jednání u Městského soudu v Praze dne 12. 2. 2024 se žalobce ani jeho zástupce s omluvou nedostavili, soud proto dle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve věci jednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti.
10. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.
11. Ke zcela obecné, žalobcem blíže nespecifikované námitce ohledně toho, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, podstatné podklady ignoroval a uváděl zavádějící informace, a napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, soud uvádí, že žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav, opatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a přihlížel ke všem skutečnostem jak v neprospěch, tak i ve prospěch žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, stejně jako pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

mají oporu ve spise a žalovaný svůj závěr dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany žalovaného opomenuta, které konkrétní podklady pro rozhodnutí si žalovaný neopatřil či ignoroval, které další konkrétní skutečnosti nebyly ze strany žalovaného vzaty v potaz a nebyly žalovaným reflektovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani které konkrétní informace považuje žalobce za zavádějící, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.

12. Pokud jde o námitku žalobce ohledně toho, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno a odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, soud k této velmi obecné, žalobcem blíže nespecifikované námitce uvádí, že takové pochybení ze strany žalovaného neshledal. Žalovaný se zabýval posouzením, zda byly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to pro každou z jejich forem, jak bylo shora popsáno. Pochybení žalovaného pak soud neshledal ani ve výrokové části napadeného rozhodnutí. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy, závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny. Námitka žalobce je tudíž nedůvodná.
13. Soud následně k námitce žalobce blíže přezkoumal posouzení žalovaného k důvodům pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu a k důvodům pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
14. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec:
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastrašování určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se v souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení považuje státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
16. Ve vztahu k existenci důvodů na straně žalobce při posuzování při udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, vycházel žalovaný ze zjištění, že žalovaný nemá žádné politické přesvědčení a neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že žalobce ve své vlasti vyvíjel jakoukoliv činnost směřující k uplatňování politických práv nebo svobod, či které by nasvědčovaly tomu, že by v této souvislosti byl žalobce vystaven azylově relevantnímu pronásledování. Žalovaný tedy zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem rozhodl o neudělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. Důvodností udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 3 napadeného rozhodnutí a v rámci rozhodování vycházel ze všech podkladů, jež měl k dispozici, když po jejich zhodnocení dospěl k závěru o neudělení azylu žalobci dle uvedeného ustanovení. Žalobce přitom nezmínil jakoukoli diskriminaci jeho osoby za dobu pobytu ve vlasti před příjezdem do České republiky zapříčiněnou některým z důvodů uvedeného ustanovení, ani žádné konkrétní problémy, které by měl s X státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Hlavním motivem odchodu z vlasti byly ekonomické důvody, dále žalobce zmínil své obavy z pomsty příbuzných, konkrétně bratra muže, kterého žalobce zbil a on následkem zbití zemřel později v nemocnici. Jednalo se však o problémy způsobené potyčkou žalobce, při které došlo k nehodě, tedy zcela zjevně o problémy žalobce se soukromými osobami, nikoliv s představiteli státních orgánů X. Žalobce však své údajné problémy se soukromými osobami ve vlasti neřešil, když nevyužil veškerých mechanismů, které mu jeho země k ochraně jeho osoby, ale raději zvolil natolik zásadní způsob, kdy z vlasti vycestoval. Soud neshledal v závěru žalovaného žádné pochybení, neboť rozhodnutí zřetelně potvrzuje, že neexistují relevantní důvody pro udělení azylu dle uvedeného ustanovení.
18. Soud má za to, že žalovaný si pro uvedený závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly, a po posouzení těchto podkladů dospěl ke správnému závěru o tom, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Lze přisvědčit žalobci v tom smyslu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vychází z uvedených skutkových závěrů a zjištění žalovaného. Na rozdíl od žalobce však soud nespatřuje v tomto přístupu žádnou nedostatečnost, nesprávnost či nezákonnost. Žalobce zřetelně vymezil důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž tvrzeným důvodem byly obavy ze soukromého sporu. Naproti tomu však výslovně uvedl, že žádá o ochranu z ekonomických důvodů a za účelem legalizace svého pobytu. Žalovaný měl za úkol posoudit, zda příběh žalobce splňuje všechny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a zda dosahuje potřebné intenzity, která by jej činila azylově relevantním. Tento úkol zahrnoval zhodnocení všech okolností a důvodů uvedených žalobcem ve vztahu k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy a že závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem podloženy. Z výše uvedených důvodů proto soud neshledal námitku žalobce jako důvodnou. Žalobce se nesnažil své údajné problémy řešit prostřednictvím mechanismů, které mu jeho země původu nabízí. K tomu soud dále uvádí, že z výpovědí žalobce vyplývá, že žádné problémy se státními orgány X ani tamními bezpečnostními složkami neměl, a není tedy žádný důvod se domnívat, že by žalobci neměly být X orgány schopné pomoc poskytnout či mu ji dokonce odeprít. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožňuje se závěry, ke kterým dospěl žalovaný.
19. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
20. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Z toho důvodu je však třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

udělení humanitárního azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a následně posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, tedy posoudil příhodná kritéria pro udělení humanitárního azylu, neboť při jeho posuzování je třeba vycházet z kritérií odlišných od důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jak plyne ze samotného znění § 14 zákona o azylu. Žalovaný přitom postupoval zcela v souladu s příslušnou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Závěry žalovaného jsou dostatečné, srozumitelné a plně přezkoumatelné, přičemž soud nedospěl k závěru, že by žalovaný jakkoliv překročil meze správního uvážení. Soud v tomto směru tedy neshledal žádné pochybení, ostatně i sám žalobce v žalobě zůstal ve zcela obecné rovině. Soud proto opakuje, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný řádně a zcela adekvátně zabýval kritérii příhodnými z hlediska udělení humanitárního azylu, přičemž v případě žalobce nebyly shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro který by mu měl být udělen humanitární azyl. Soud proto uzavírá, že žalovaný se důvody pro udělení humanitárního azylu dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně zabýval.

21. Doplnková ochrana se dle §14a zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle odstavce 2 citovaného ustanovení považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
22. Posouzení důvodnosti žádosti žalobce ve vztahu k možnosti udělení doplnkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu pak žalovaný rozvedl na str. 4-7 napadeného rozhodnutí. Tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí soud rovněž neshledal nijak nedostatečnou či nesprávnou. Žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl a ani sám žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma formou trestu smrti ve smyslu §14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, což potvrzuje také přiložená informace OAMP – X: Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 3. 3. 2023. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Připomněl výklad pojmu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž toto by muselo dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu, přičemž samotná špatná obecná situace v zemi zpravidla pro shledání existence reálného nebezpečí nepostačuje. Jako důvod žalobce ve své žádosti uvedl, že mu vyhrožuje bratr muže, který zemřel v nemocnici po jejich vzájemné potyčce. Dalším uváděným důvodem jsou ekonomické důvody, přičemž žalobce tvrdí, že v X jsou nízké mzdy. V souvislosti s tím žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce může své případné problémy řešit pomocí nástrojů, které má k dispozici ve své vlasti, k čemuž odkázal na Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 103964-6/2024-MZV/LPTP – X: Činnost policie ve vztahu o ochraně práv občanů a Činnost úřadu ombudsmana, ze dne 4. 3. 2024. Na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

uvedených informací lze konstatovat, že v případě, kdyby žalobci hrozilo vyhrožování nebo dokonce fyzické napadení ze strany soukromých osob, je z citovaných zdrojů zřejmé, že má možnost využít vnitřní ochrany ve své domovské zemi. Žalobce během správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, na základě které by bylo možné dospět k závěru, že by mu příslušná pomoc byla odmítnuta nebo mu nebyla poskytnuta. Nad rámec uvedeného se žalovaný rovněž zabýval statusem občanů X a jejich návratu do vlasti, k čemuž citoval z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP ze dne 10. 01. 2024 – X: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Z daných informací nevyplývá, že by lidé po návratu do X podléhali zvláštním postihům, znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů, či soukromých osob. Na základě předložené zprávy lze sice konstatovat, že z hlediska zajištění obživy může být situace navrátilců do X obtížnější, avšak tato situace by mohla nastat i v případě, kdy danou zemi vůbec neopustili. V souvislosti s tím žalovaný uvedl, že žalobce označil jako hlavní důvod svého odchodu z vlasti ekonomické problémy. Přijel do České republiky s cílem pracovat a zajistit prostředky k obživě své rodiny. Nad rámec potřebného lze pouze poznamenat, že ekonomická situace, jakkoliv může být složitá, nezakládá nárok na udělení mezinárodní ochrany a soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem žalovaného, který rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany dle uvedeného ustanovení. Dále, s odkazem na závěry žalovaného, které vycházejí z dostupných informací o situaci navrátilců do X, lze uzavřít, že po návratu do vlasti žalobci nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

23. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního vnitřního nebo ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, k čemuž uzavřel, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle uvedeného ustanovení. Žalovaný tak na základě informací získaných od žalobce a na základě informací o zemi původu žalobce, které konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí označil, dospěl ke správnému závěru, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro udělení ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud se se závěry žalovaného plně ztotožňuje.
24. S ohledem na výše uvedené soud proto uzavírá, že námitky žalobce spočívající v nedostatečném posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany nejsou důvodné.
25. Ohledně objektivit opatřených podkladů, kdy žalobce vznesl námitku, že žalovaný vycházel pouze z českých vládních dokumentů, tedy dokumentů Ministerstva zahraničních věcí a Ministerstva vnitra ČR – OAMP, soud uvádí, že dokumenty Ministerstva vnitra ČR – Odboru azylové a migrační politiky (OAMP) jsou kompilačním materiálem, jež shromažďuje co největší množství relevantních, objektivních, nezávislých a aktuálních informací z různých zdrojů a u veškerých informací jsou uvedeny odkazy tak, aby je bylo možné verifikovat. Dokumenty OAMP jsou v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu standardním podkladovým materiálem, jejichž relevanci nesnižuje fakt, že pocházejí z činnosti samotného žalovaného. Zprávy o zemích původu jsou pořizovány coby překlady shrnutí informací získaných Ministerstvem zahraničních věcí či zahraničními státními orgány, případně nevládními organizacemi a není důvod shledávat v nich nedostatek objektivit. Soud podotýká, že tvorba kompilačních materiálů je v těchto věcech naprosto

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

běžnou praxí. Jedná se jednoznačně o zcela objektivní a nezávislé podklady pro vydání rozhodnutí, jejichž obsahem je shrnutí informací z konkrétních zdrojů, které jsou v daných dokumentech řádně uvedeny. Tyto informace jsou pak doplněny dalšími materiály Ministerstva zahraničních věcí ČR, které se zabývají konkrétní životní situací žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Ani těmto materiálům nelze ničeho vytknout. Shromážděné materiály ve svém souhrnu poskytují ucelený náhled na situaci v X, a žalovaný z nich mohl adekvátně vycházet při hodnocení individuální situace žalobce. Veškeré podklady pro vydání rozhodnutí opatřené žalovaným pak nepochybně splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81).

26. Žalobcová námitka, podle které absence zákonné pomoci ze strany státu, doprovázená tvrzením o nečinnosti či podjatosti bezpečnostních složek a hrozbou pronásledování ze strany soukromých osob, může odůvodňovat udělení mezinárodní ochrany, není důvodná. Obavy ze soukromých osob mohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze, pokud se žadatel nemůže s žádostí o pomoc obrátit na vnitrostátní orgány. Nepokusil-li se žadatel řešit své potíže se státními orgány své vlasti, nebude mu moci být mezinárodní ochrana udělena. Ze shromážděných zpráv o zemi původu nevyplývá, že by obrácení se na policii, či jiné bezpečnostní složky s žádostí o pomoc bylo zjevně bezúčelné. Z žalobcových vyjádření ve správním řízení nevyplývá, že by mu příslušná pomoc byla odmítnuta nebo mu byla nedostupná. Svou výpověď dokonce potvrdil, že policie v X je ochotna a schopna řešit problémy, jelikož po potyčce přijela k incidentu. V průběhu správního řízení žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, kvůli kterému se na policii neobrátil a sdělil pouze toliko, že neví. V rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, NSS dovedl: „Pronásledování i vážná újma mohou hrozit ze strany státu, tak ze strany nestátních původců – soukromých osob. Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí (...) bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, (však) nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“ Nedůvěra žalobce ve státní orgány země původu neodůvodňuje absolutní rezignaci na využití prostředků ochrany, jenž poskytují. V tomto směru lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003/49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004-67, a ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004-49, č. 401/2004 Sb. NSS, nebo na aktuálnější usnesení NSS ze dne 17. 5. 2003, č. j. 1 Azs 57/2023-30, či ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 Azs 71/2023-26.
27. Soud podotýká, že mu není z jeho činnosti známo, že by situace v X neodpovídala situaci popsané v informacích obstaraných žalovaným, či že by některé závěry žalovaného neměly v těchto informacích dostatečnou oporu. Ačkoli lze v zemi původu žalobce jistě nalézt určité nedostatky, žalobce dostatečně nevysvětlil, jak by právě tyto mohly být spjaty konkrétně s jeho osobou a jak by jej mohly ohrozit, a ani soud žádné takové konkrétní ohrožení osoby žalobce neshledal. Naopak ze souhrnu všech zpráv a dostupných informací lze dospět k závěru, že žalobci v zemi původu nehrozí žádná újma ve smyslu zákona o azylu, pro kterou by bylo nutné mu udělit mezinárodní ochranu v některé z jejích forem. K tomuto závěru soud odkazuje na své závěry uvedené výše v rozsudku a uzavírá, že závěry žalovaného ohledně účelovosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou odůvodněné nejen samotným obsahem správního spisu, ale i celkovými okolnostmi, za jakých žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany (viz výše). Předmětné námitky žalobce směřující proti

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

shromážděným informacím, z nichž žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel, tedy nemohou obstát.

28. Dle § 36 odst. 3 správního řádu je nezbytné, aby účastníkům řízení byla před vydáním rozhodnutí poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům, ze kterých správní orgán při rozhodování vychází. Tato povinnost však neplatí v případě, pokud se účastník řízení tohoto práva výslovně vzdal. Účelem citovaného ustanovení je zajistit účastníkovi možnost seznámit se s obsahem spisu v době bezprostředně před vydáním rozhodnutí, tedy v momentě, kdy správní spis již není doplňován o další důkazní prostředky, jak bylo mimo jiné judikováno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Asf 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobci byla dne 27. 3. 2024 poskytnuta možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to poté, co byly do spisu zařazeny veškeré podklady a záznamy, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel. Žalobce byl prostřednictvím předvolání poučen, že pokud se bez vážného důvodu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci jeho žádosti nedostaví, bude to považováno za nezáměr se s podklady seznámit. Žalobce se však rozhodl této příležitosti nevyužít a zůstal ve věci zcela pasivní. Nedostavil se k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, nevyjádřil se k nim a nevyužil svého práva navrhnout doplnění důkazů či vznést případné námitky vůči jednotlivým zdrojům informací, které správní orgán použil. V důsledku této pasivity bylo zcela legitimní, že žalovaný vycházel z předpokladu, že žalobce svého práva vyjádřit se k podkladům nechce využít. Pokud měl žalobce za to, že byl zkrácen na svém právu seznámit se s podklady nebo že měl být spis doplněn o nové důkazní prostředky, které by splňovaly jeho kritéria objektivit, bylo jeho povinností tyto návrhy předložit právě v době, kdy měl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Nevyužitím této možnosti žalobce ztratil příležitost vznést případné připomínky či námitky, a námitka, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, je proto zcela nedůvodná.
29. Soud uzavírá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné, když se žalovaný vypořádal se všemi podklady, jež měl k dispozici, a závěry jím učiněné nejsou s nimi v žádném rozporu a jsou naprosto logickým vyústěním informací, jež se z předmětných podkladů podávají. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil.

VI.

Závěr a náklady řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. prosince 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.